

He vist un Ferrari a El Rebost

Els Serveis Socials han atès més de 40.000 persones durant l'últim any, segur que se'ns ha colat algun cas d'aquests espavilats, però us asseguro que no són ni de bon tros majoria. Els i les treballadores socials saben fer la seva feina.

Vull creure que és una cosa residual, però em preocupa seriosament comprovar diàriament que llegendes urbanes, rumors i anècdotes recurrents són la base de l'opinió de molta gent. Quan mentides i històries malintencionades prevalen sobre la veritat, està clar que hem de explicar-nos millor.

No puc negar que hi ha ?i probablement sempre n'hi haurà? espavilats insolidaris i egoistes que obtenen ajudes sense necessitar-les, simplement perquè no és fàcil demostrar que no les necessiten i és la nostra obligació concedir sempre el benefici del dubte, perquè no ens podem permetre el risc de deixar, per exemple, a la infància desprotegida pel mal fer dels seus progenitors. Els Serveis Socials han atès més de 40.000 persones durant l'últim any, segur que se'ns ha colat algun cas d'aquests espavilats, però us asseguro que no són ni de bon tros majoria. Els i les treballadores socials saben fer la seva feina.

Durant el 2016, del pressupost de Serveis Socials s'han destinat uns 750.000? a beques menjador, s'han repartit 35.000 menjars a majors de 65 anys, s'han pagat rebuts de subministraments, medicines o transport a persones amb pocs recursos, etc. I no, no hem tingut en compte nacionalitat, raça o credo de ningú. Els recursos dels Serveis Socials ?i tots els de l'Ajuntament? estan per ajudar a qui ho necessiti, afavorir o desemparar a una persona en funció del lloc de naixement, el color de la seva pell o la religió que professa, no només és il·legal, és inhumà i indigna.

Si em donessin un euro per cada vegada que he escoltat "van a buscar lots de menjar amb Ferrari", "cal posar-se el mocador per rebre ajudes" o frases similars, tindria diners suficients per acabar amb les mancances econòmiques de diverses famílies. Puc dir amb certesa que són notícies falses, mentides i exageracions. He preguntat mil vegades el nom de la persona "assistent" que recomana posar-se el mocador i sempre em responen que va ser en una altra ciutat. Pel que fa al Ferrari a la porta del Rebost, tampoc he rebut encara la foto que demano quan algú em fa un comentari d'aquest tipus.

Fa uns dies es va publicar una nova mesura que pretén ajudar les famílies en una situació de pobresa a evitar l'estigmatització i a buscar una via el més digna possible de tornada a la vida abans de la crisi. Davant la notícia, hi va haver reaccions de tot tipus, gent contenta i que ens donava l'enhorabona, gent que des del respecte discrepava i un sector que, un cop més, em deixava al·lucinat i trist. Vaig llegir amb impotència a ciutadans convençuts que estem envoltats d'apropitats que arruïnen les arques públiques mentre mengen marisc a diari i tenen cotxassos a la porta de les seves cases ocupades; que a "els de fora" se'ls donen subvencions extraordinàries sense necessitat de demostrar cap necessitat i unes quantes barbaritats més d'aquest tipus. Vaig arribar fins i tot a llegir, en referència als ajuts econòmics, i cito textualment, "a gent de segona se'ls hi donen". És horrible, sembla que tot s'hi val.

Sé que hi ha molta solidaritat al carrer i el discurs tolerant guanya de llarg, però sempre em deixa fora de joc llegir coses així. Entenc que pensem que algú que pensa així i s'atreveixi a més a dir-ho en públic, no té remei, i retreure la seva conducta és una pèrdua de temps, però hem de fer-ho, no podem permetre que es normalitzin aquests comentaris repugnants mentre els autors ens tracten a més de bonistes en el millor dels casos o directament d'imbècils.

De vegades no cal entrar en polèmiques ni debats, només hem de fer entendre a tothom una

cosa que sap amb certesa qualsevol nena o nen de 5 anys: que tots i totes som iguals.